

ресуваше отъ всичко, четеше и работяше, почна да изучава Пруссия и като отиде тамъ на маневритъ, успѣ до толкова да са запознае съ германската армия, че нашитъ добри събѣди вече и тогава бѣхж отъ това малко обезпокоени. Отъ бесѣдитъ си съ берлинскитъ генерали, отъ запознаването съ прусската армия, Скобелевъ изнесе дълбоко убѣждение, че тамъ сериозно са приготвяватъ за война съ насъ....

— Ний пакъ ще разиграемъ ролята на глухавата евангелска дѣва.... Войната пакъ ще да ни намѣри ненадѣйно.

И той почна по най дѣятеленъ начинъ да са приготвява за нея. Едва ли имаше поне една брошура по военнитъ въпроси на Германия, която да не бѣше прочитвана отъ него, тѣхнитъ военни журнали тоже.... Той изучаваше страната на дължина и ширина, обходи всичката граница, и безъ да почива на лавритъ продължаваше упорно да работи, да работи и да работи....

— Сега времето е таквозъ, трѣбва на караулъ да стоимъ. Не даромъ солдатитъ ма наричатъ пѣтелъ; става нужда да са пазя, чтомъ са види опасността, да са извика на время.

Той тогава посѣгльдалъ това, че прусцитъ некали да скриятъ новата роль на кавалерията, приготвена отъ тѣхъ за бѣдѣщата война. Скобелевъ съ бързина, по гениалната истинна, схванжлъ това и цѣлничко го принесе въ себе си, като го разви и видоизмѣни много, по собственото си съображение. Той разбираше Нѣмцитъ, както никой. На тѣхната дружба той и отнаирѣдъ не вѣрваше, на благодарността имъ никакъ не рассчиташе. Полското Царство, съ всичкитъ негови бойовни позиции, бѣше изучено отъ него съ таквазъ подробностъ че запискитъ му по този прѣдмѣтъ трѣбва да бѣдѣтъ необходимъ материалъ за бѣдѣщитъ наши генерали при случайтъ. Той и тогава разработваше вече плантъ на войната съ честнитъ маклери и добритъ наши съюзници. Азъ тукъ, разумѣва са, нѣмамъ право да говоря за този планъ.... По остроумното изражение на М. Е. Салтикова (Щедрина), слѣдъ двадесять години ний ще прочетемъ за него въ Русската Старина на Г. Семевский. Като са срѣцнахъ най послѣ съ него, азъ го намѣрихъ таквъ също расналенъ, пълненъ съ энергия, какъвто съмъ привикнжлъ да го виждамъ и по-наирѣдъ.... Той дошелъ бѣше въ Петербургъ, когато погрѣба баща си..

— Азъ, за крайно мое удивление, са оказвамъ богатъ чловѣкъ!.... И радувамъ са на това.